

Ректорът: Вдигаме таксите, за да не понижим качеството

- » *В много случаи образованието в СУ е равностойно на това в чужбина*
- » *Досега не съм отказал среща на студент*
- » *Ако не контролираме колко е качествено преподаването, няма никакъв смисъл да контролираме оценките*

„Ние сме принудени с по-малко средства да постигаме по-високо качество, което е доказано от рейтинговата система. Това не може да продължи вечно. Накрая ако не започнем да увеличаваме приходите по всякакъв начин - и от субсидия, и от такси, и от собствени приходи, и от консултантска дейност, следдипломна квалификация, привличане на чуждестранни студенти,

ще трябва или да понижим качеството, или да фалираме. И понеже никой няма да допусне второто, ще прибегнем към първото, както вече са направили по мои сметки 15-20 университета.“ Това каза в откровено интервю за вестник „Алма Матер“ ректорът на Софийския университет проф. дфн Анастас Герджиков.

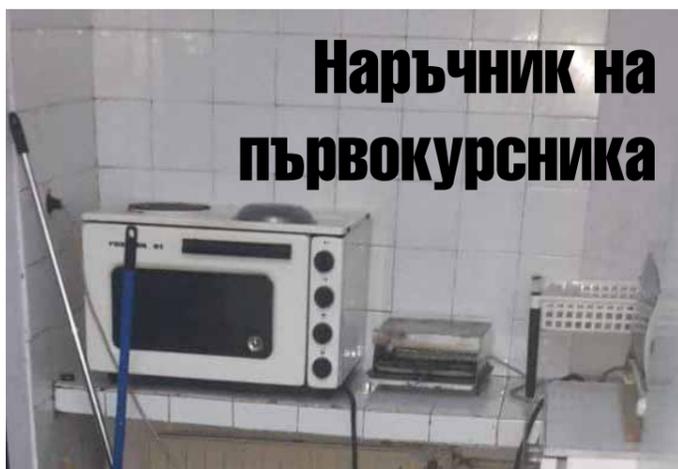
На стр. 8-9

ПОРТРЕТ

Бай Илия и неговите 83 интересни години

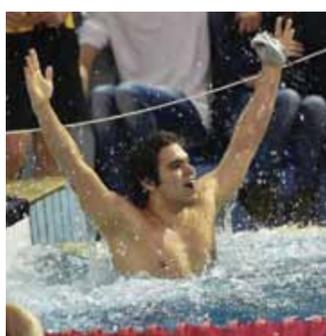

На стр. 16

Наръчник на първокурсника

На стр. 4-5

СТУДЕНТ ШАМПИОН:

Тренираме в басейн дупка

На стр. 15

Какво да работим, докато учим

На стр. 8-9

Храната в студентските столове е евтина, но ентузиазмът секва, когато видиш дебела хлебарка между чиниите

На стр. 8-9

Какво работят студентите,

Промоутър, сервитьорка, топизборът за лесни пари

Таня Панайотова

Понякога освен да учат и да се забавляват, на някои студенти им се налага да започнат работа, за да покриват разходите си. За Вас, скъпи студенти, сме направили някои проучвания, с които ще ви улесним в търсенето на подходяща работа. Как да си намерите работа?

• **Сайтове с обяви за работа.** В интернет има уеб страници, които са разработени изцяло, за да улеснят работодатели и работници. От вас се изискват няколко лесни неща – да пригответе своето CV и да попълните полетата в изборния от вас сайт (каква длъжност, в коя сфера, работно време, град и т.н.). Удобството, което предлагат голяма част от уеб страниците е, че има специално поле за работни позиции, които са подходящи за студенти. Сред най-известните платформи за търсене на работа са jobs.bg и jobtiger.bg

• **Филиал „Студентски труд“ към община „Студентска“** е специализиран за учащи и студенти. Той е част от дирекция „Бюро по труда“ към Агенцията по заетостта. Има собствен сайт, в който всеки може да потърси работа според описанието, търсената длъжност или заплатата, както и според работните часове. Заплащането може да е от почасово до надница на пълен работен ден. Всички предлагани услуги са безплатни – както за работодателите, така и за студентите. Всеки учащ може да се възползва от консултации за избор на професионална реализация, помощ с изготвянето на документи при кандидатстване за работа, насочване към подходящи работни места според желанията на студента и много други. Филиалът се намира в сградата на община „Студентска“ с адрес Студентски град, блок 5, ул. „Проф.Брадистилев“, ет.1, стаи 101 и 102.

• **Старомодният начин** – обяви във вестници или налепени бележки по вратите на съответните работни места „Търсим ...“. Друг изпитан от десетилетия начин е чрез връзки – ако ваши приятели работят и в съответната фирма има свободни позиции, възползвайте се! Или имате

Работата на сервитьорката е тежка, но почти винаги позволява да бъде съчетавана успешно с графика на лекциите.

познати, които могат да ви уредят на работа – не изпускайте, защото може и да се окаже вашето работно място.

• **Кариерни центрове** – всеки университет има кариерен център, който осъществява връзката между бизнеса и профила, който има учебното заведение. В тях работодателите дават своите заявки за стажантски места. Обикновено стажът е практически обучение по специалността, временна работа и невинаги се заплаща. Но пък може да ви е от полза, защото освен че ще натрупате опит в сферата, може и на по-късен етап да ви наемат на постоянна работа с договор.

Работни позиции, подходящи за студенти

• **Промоутъри** – обикновено работното време е изцяло съобразено с вашия график. Може да изберете колко часа да работите съобразено с вашия график. Може да изберете колко часа да работите

– 4, 6 или 8. Заплащането е според промоцията и изработените часове. Някои работодатели могат да ви предложат различни промоции, от които да изберете. От рекламиране на нови марки цигари, алкохол, захарни, месни или тестени изделия до раздаване на флаери. Заплащането обикновено е между 20 и 25 лв. на промоция (за 4 часа).

• **Работа в заведения** – спектърът на работните позиции в този бранш е голям. Сервитьори или бармани в заведения за хранене, барове, дискотеки, кафенета и т.н. се търсят непрекъснато, тъй като текучеството е голямо. Тези позиции са подходящи за по-сръчни хора или такива, които имат дори минимален опит. Заплащането навсякъде е различно – от почасово до твърда заплата плюс процент от изработения оборот. В голяма част от заведенията работодателите са склонни да се съобразяват със своите подчинени,

защото масово се търсят млади хора (които обикновено са студенти). Заведенията в Студентски град предлагат едни от най-приемливите условия на труд – удовлетворяващо заплащане и съобразяване със свободното време на учащите.

• **Работа в хотел** – ако знаете поне един чужд език (втори винаги е предимство) и ги владеете на отлично говоримо ниво, то работата в хотел е подходяща за вас. Може да работите на рецепция, като камериери/ки, сервитьори в ресторанта или лоби бара, пиколо или охрана. Не навсякъде обаче работодателите са склонни да ви предложат гъвкаво работно време, но смените „два на два“ (два дни работите и два почивате) също са приемливи, ако нямате много ангажменти към университета.

• **Продавач-консултант** – това също е една от най-често срещаните обяви за работа из сайтовете за намиране на работници. Търсят се работници в

за да се издържат

пиколо или телефонист – в София

супермаркети, павилиончета. Някои от работодателите също предлагат гъвкаво работно време, което е идеално за студенти. Заплащането е месечно, но за целта, работещият трябва да е изработил нужните за месеца работни часове. Големите супермаркети предлагат голямо разнообразие от работни позиции – работник на щанд, на каса, в склад, на рафтове.

• **Кол център** – за тази работна позиция трябва да знаете отлично чужди езици. Има и кол центрове, в които може да работите и само с български език (но е предимство да знаете и други). Немски, френски, испански, руски, английски – това са най-търсените езици за този вид работа. Може да работите в жива връзка с клиента, може и да контактувате с него в писмена форма, отново в реално време (чат). Заплащането обикновено е почасово, но има и работодатели, които може да ви предложат договор за 4 или 8 часов работен ден с твърда заплата и бонус възнаграждения (зависят от вида работа в съответния кол център).

Работещите студенти споделят

• **Петър Цигов** (22 г., III курс, УНСС) – Петър учи икономика на околната среда в УНСС, родом е от София. Работи като пиколо в един от големите хотели в столицата.

„Работя, защото искам да съм независим от родителите ми. Изкарвам си достатъчно пари, за да се издържам сам – успех да си купя кола, която поддържам с мои средства. Джебните също си ги осигурявам сам. Успявам да съчетавам ученето с работата. Нямам възможност да правя графика си сам, но когато имам лекции и упражнения, на които трябва да ходя – винаги мога да обърна смяната си.“

• **Ванеса Стоянова** (20 г., II курс, НСА) – Ванеса учи за треньор по баскетбол в НСА. Родом е от Бургас. Работи като масажистка в СПА център в София.

„Работя и уча, за да помагам на семейството ми. Успявам да изкарвам пари, с които да се издържам и да не бъда в тежест на майка ми. За мен

е важно човек да обича това, което прави. Аз обичам работата си и по този начин съчетавам полезното с приятното. За една година в СПА центъра успях да се издигна от масажист до мениджър. Това не пречи на образоването ми – не пропускам упражнения, изкарвам високи оценки и успявам да намеря баланс между ученето и работата.“

• **Радосвета Манолова** (20 г., I курс, СУ) – Радосвета учи фармация в СУ, родом е от Пловдив. От скоро работи като промоутър.

„От скоро работя като промоутър. Успешно успявам да съчетавам работата с университета. Мога да си правя графика сама и да определям кои дни съм свободна и за колко часа. Обикновено работя събота и неделя и когато след лекции имам свободно време. С парите от работата не успявам да покрия месечните си разходи, но пък когато ми потрябват пари – винаги имам лични средства.“

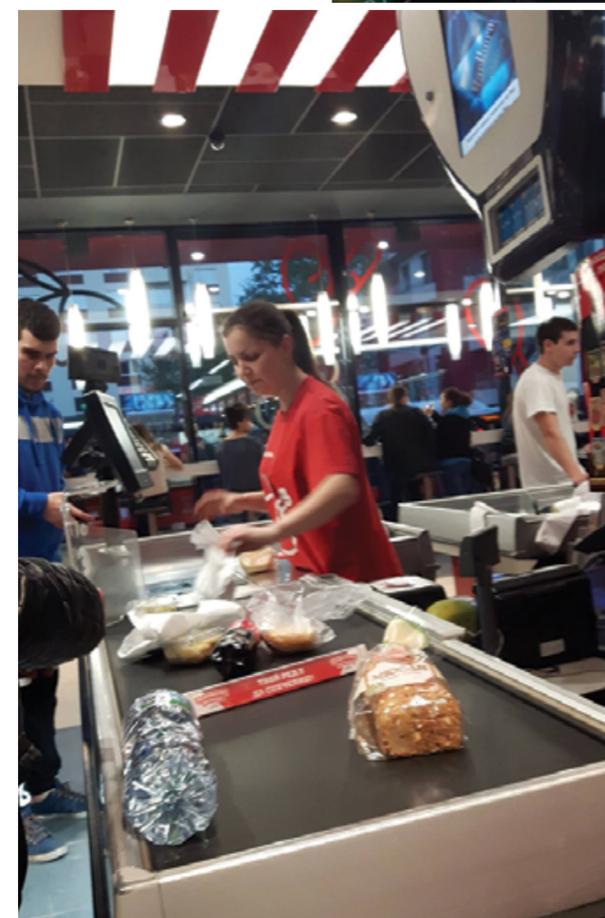
• **Петя Стефанова** (22 г., III курс, СУ) – Петя учи френска филология в СУ, родом е от Варна. През свободното си време обича да се забавлява с приятели. Работи от почти година като сервитьорка в дискотека в Студентския град.

„Работя, за да не съм в тежест на родителите ми. Имам опит в тази сфера, затова предпочетох да си търся нещо, което мога да работя и в същото време да ми доставя удоволствие. Реших да съчетавам работата със забавлението, защото съм човек на живота. Засега се справям успешно с университета.“

Залепените бележки с обяви за работа са старомоден, но все още успешен начин за старт на кариерата.

На работа мога да определям смените си сама, т.е. кои дни мога да съм на работа, защото все пак работя вечер. Изкарвам пари, които да са ми достатъчни да живея нормално и да не се лишавам от почти нищо, стигат ми да си покрия месечните разходи и съм доволна, защото не взимам пари от родителите ми.“

Касиер в супермаркет е нископлатена, но гъвкава позиция, която се съчетава идеално със занятията в университета.

Спането, храната, свободното време и... студент в столицата, събрани в един практичен

Наръчник на първокурсника

Таня Панайотова Михаела Грънчарова

Скъпи първокурсници, добре дошли в големия град! За Вас сме подготвили практичен инструктаж, в който сме събрали всичко необходимо за един новодошъл „столичанин в повече“. Ако търсите готини местенца, където да прекарате свободното си време, свежи заведения за вкусно и евтино готвено като на мама, театри и кина, библиотеки, ако сте гладни за култура, любопитни и искате да опознаете София – попаднали сте на точното място!

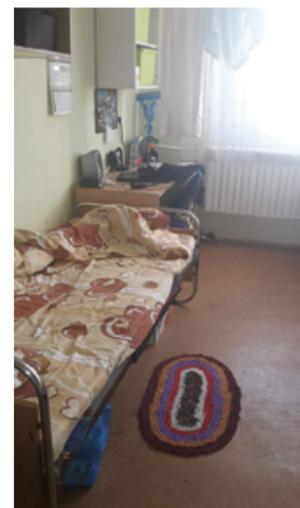
НАНАСЯНЕТО

Какво прави един студент, когато му предстои пренасяне в големия град? Запазете спокойствие – общежития има за всички, а ако предпочитате квартири, вариантите също са в изобилие.

Първоначално шокът е голям, особено ако за първи път се изнасяте от къщи и ви се налага да живеете далече от семейството си. Не знаете къде ще попаднете, общежитие, съквартиранти, ами всичкия багаж – ще има ли място за всичко? Дишайте дълбоко, нещата не са толкова зле колкото се говори. Общежитията

Някои от блоковете и стаите в Студентския град не са ремонтирани от години, но ако имате проблем, пробвайте да го решите при домакинката, преди да влагате собствени средства в ремонти и мебели.

Битовите условия в общежитията не са толкова лоши, още повече на фона на скъпите квартири и високите цени на парното и тока.

се намират в Студентския град и не всички са в окаяно състояние, както може би вече са Ви разказвали. Ако сте от Софийския университет, има 3 напълно ремонтирани блока с обща кухня на всеки етаж, нови легла, матраци, шкафчета, дограма... Ако попаднете в някое от неремонтираните общежития, не се притеснявайте – всичко ще е окей! Винаги можете да си смените матрака, тъй като всеки блок има склад, в който има прибрани легла, матраци, шкафове. С позволението на домакинката на съответния блок може да пребоядисате стаята, да налепите свежи тапети, да си донесете свое шкафче или друга мебел. В краен случай „Икеа“ разполага с широк асортимент от необходими неща за обзавеждането на стая, а цените са съвсем достъпни за джоба на един студент. Общежитието винаги е по-евтиният вариант за учащи, но ако не желаете да живеете с непознати – има и квартири. Сайтовете за имоти, обявите „Търся си съквартирант“

са най-добрият начин да намерите подходящото за Вас място. Не забравяйте, че към наема се прибавят и други разходи – ток, вода, парно.

Пазаруването в супермаркетите е по-изгодно от пазара в Студентския град, защото има много промоции.

КАКВО ДА ЯМ?

Досега сте свикнали да се приберете у дома, а там да Ви чака любимото ястие на мама. Е, нещата малко се променят, защото в дневния ви график трябва да включите и време за приготвяне на храна или да помислите откъде да си купите това, което Ви се яде.

Ако общежитието или квартирата имат условия за готвене – вие сте на ход! Понякога не е толкова сложно колкото изглежда, така че с малко воля и с помощ от интернет няма да останете гладни. Нужни са котлон и фурна, тиган, тава и тенджерка, за да се развихрите в кухнята и да сготвите любимото си ястие. С времето ще свикнете да търсите по-евтините местенца за покупки, но за да ви улесним – пазарът до Зимния дворец в Студентски град е прекалено скъп, затова ако търсите пресни зеленчуци и плодове, може да ги откриете на Женския пазар или в някой супермаркет (ако хванете промоцията).

Ако нямате време или все още сте неуверени в готварските си умения – храната навън също е добър избор, например в студентските столове. В София може да хапнете и в заведения за бързо хранене, ресторанти или да си вземете нещо готово от магазина. В Студентския град на всяка крачка има места, които примамливо подканват да хапнете донери, пици, бургери, порции кюфтета с гарнитура, пилешки или свински пържолки с най-различни

парите, които трябва да всеки новопостъпил пътеводител, написан от препатили

салати. Ето и според нас най-добрите места, които да са по джоба на един студент: „Хляб и мръвка“ е идеалното решение, особено ако спортувате – винаги прясно, много вкусно и бързо обслужване. Може да си вземете пилешка пържола, с две гарнитури (изборът наистина е голям) + питка хляб само за 3,60 лв. Магазин „Баба Яга“ (до 38 блок) също предлага вкусни и евтини готвени ястия на достъпни цени. Други популярни сред студентите места за хапване са веригите пицарии Mr.Pizza, Дон Домат, Кривото, О’Шипка, защото предлагат салати, аламинути, паста, скара и вкусни десерти.

Не на последно място – бурканите на баба. Така пестите и време, и пари.

КЪДЕ ДА СЕ РАЗХОДЯ?

След като сте похапнали и сте се настанили, най-учтиво Ви каним на разходка, за да осмислите гигантската купчина от чуто и видно. Или пък да се отърсите от нея. По ваша преценка.

• **Борисовата градина** е централният парк на София. На входа ще Ви посрещне езерото „Ариана“, което през зимата е и ледена пързалка. Всяка сутрин от 8 до 9.30 ч пързалката предлага безплатен вход за ученици и малки деца. В просторния парк също така може да откриете тенис кортове, колодрум, конна база и открит басейн. Минете ли трите централни алеи, ще знаете, че сте стигнали до езерото с водните лилии. Още няколко крачки и ще стигнете до Астрономическата обсерватория. Вратите ѝ са отворени за любопитни гости, които ще имат възможността да наблюдават звездите през телескопа ѝ.

• **Паркът на Военната академия** разполага с полегнало езеро във форма на буквата Ф (от княз Фердинанд) и алеи, които няма да Ви оставят безразлични. През лятото се предлагат театрални постановки и концерти. За посетители паркът е отворен от 7.30 до 20.30 ч през лятото и от 9 до 17.30 ч. през зимата.

• **Градската градина** срещу Народния театър „Иван Вазов“ е малка, но с много пейки. Тук знайни и незнайни шахматисти могат да премерят сили.

• **Докторската градина** се намира на гърба на Националната библиотека „Св. Кирил и Методий“ между улиците „Оборище“ и „Шипка“. Онова място, където да покарате колело или просто да почетете.

• Ако все пак искате по-единено и не толкова централно място, ви препоръчваме **парка „Гео Милев“**. Той е част от район Слатина и предлага спокойствието, което често ни убягва в центъра на града.

Ако Ви писне от София, а вашият град е далеч, винаги има алтернатива – Симеоново и Драгалевци, Панчарево, Бистрица и Бояна, Владая, Железница, планината Витоша.

Ако ви доскучае и решите да правите нещо различно, ви съветваме:

• Да отидете на кино. Но по-добре да го направите в четвъртък, тъй като цените на билетите са по-ниски.

• Да следите актуалната информация за програмите на театрите, кината, галериите и музеите в града, за да не пропуснете интересните неща, които се случват около вас.

• Да посетите заведение, което бяга от комерсиалното и залага на оригиналността. Това са „арт“ заведенията. Алтернатива за хората, които търсят нещо по-семпло и различно. Те обикновено не са лесни за откриване. **Апартаментът** разполага с много стаи. Менюто предлага домашен шоколад и торти, нектари от пресни плодове, истински хималайски чай и полезна кухня. Обикновено от входа се носи jazz, soul и funk. Можете да седнете където си поискате – на дивана в хола, на възглавничките на пода във всекидневната, на прозореца. Ако изпитате внезапен творчески порив

Търсите си място, където не просто различна атмосфера? **Veda house** е Вашето място. Тук можете да откриете

гитара, да поиграете на шах, табла. Можете да посвирите на пиано или да пиете чай, но и да почувствате най-голямото разнообразие от чайове – над 80.

АМИ АКО СЕ РАЗБОЛЕЯ?

Идва зимата – периодът с най-много болести, настинки, грип... Лекции и упражнения, които няма как да пропуснете, но сте приковани към леглото? Дано не Ви се случва, но ... после да не кажете, че не сте били предупредени! Ето и нашите съвети как да се справите с проблемите със здравето:

• **Спешна помощ** – денонощният телефон е 112, а болницата, в която могат да ви прегледат по всяко време на денонощието, е „Пирогов“. Ако сте здравноосигурени, то всеки преглед в лечебното заведение ви е безплатен. А при спешни случаи там приемат всички, независимо дали университетът им е внесъл пари в НАП навреме.

• **Личен лекар** – смяната му става през декември и юли, като трябва новият ви общопрактикуващ лекар да попълни нова регистрационна форма. Добре е да „преместите“ личния си лекар в София, защото когато Ви се наложи, трябва да пътувате до родния си град (а всеки знае, че ако сте болни, няма да ви е до път).

• **Зъболекар** – освен общо-практикуващия, препоръчваме да смените и зъболекаря си.

• **Традиционна медицина** – от бабите си знаем, че за всяка болест си има домашен лек. Този стар метод все още работи, при това по напълно естествен път, без химия и странични ефекти. Плодове и зеленчуци през зимата, топли шапка, шал и ръкавици, чай, а ако Ви се наложи – посетете една от най-добрите билкови аптеки в София – тази на ул. Поп Богомил 38.

След всички съвети идва ред и на най-важния:

Как да разпределим месечния си бюджет?

Добре е да смените личния си лекар, ако не искате за всяко направление или изследване да се връщате до родния си град. В студентската поликлиника срещу УНСС има много кабинети на джипита.

Всеки разполага с различна сума пари всеки месец, така че да може да покрие нуждите си. Ние ще Ви предложим 2 варианта за месечен бюджет – минимален и максимален. Това са примерни суми, с които да направите груби сметки за месеца. Понякога ще ви остават пари, с които можете да отидете на дискотека, бар, кино, театър...

• **Минимален месечен бюджет - 400-450 лв. (общо)**

100 лв. сметки – включват общежитие (около 40 лв. на месец), 20 лв. интернет и телевизия, 21,50 лв. – карта за градски транспорт за всички линии, 10 лв. – за пералня. 300 лв. за храна за целия месец

С парите, които не сте изхарчили, може да отидете на кино, да си купите нещо, от което имате нужда или просто да ги спестите „за черни дни“.

• **Максимален месечен бюджет - 650-700 лв.**

250-300 лв. сметки – ако сте на квартира, тази сума би трябвало да ви стигне, за да покрие и консумативи (ток, вода, парно), 50 лв. – интернет, телевизия, карта за градски транспорт, 400 лв. – храна. Като студенти на студенти ще ви препоръчаме и да си имате касичка (може да е само за стотинки) или просто да заделяте останалите пари от месечния си бюджет и да ги харчите при нужда. Както се казва, „бели пари за черни дни“. Това е – успех в София!!!

Панчаревското езеро е сред предпочитаните места за разходка.

Кандидатстудентски напъни

Младежи се потиха над "Граници и огради" в Алма Матер

Георги Скоклев

С конкурсни изпити по математика и журналистика Софийският университет откри първата кандидатстудентска сесия за тази година. На 20 март 2016 г. от 9 ч се проведе изпитът по математика за напреднали, а след обяд кандидатстудентските страсти се нажежиха до червено с писмен изпит по журналистика. Още в 12,30 ч пред сградата на Ректората се стълпиха развълнувани и напористи младежи, заредени с хъс и ентузиазъм, готови да покажат своите знания за политическия, икономическия и културния живот на страната и света. Наоколо сновяха неуморни и загрижени родители с чашки кафе и кроасани, които поглъщаха скромните си провизии измежду бурните емоции на своите отрочета. А те оживено коментираха, запознаваха се един с друг, трепереха заедно от страх. Оформиха се множество пъстри групи, чийто единствен интерес в този ден беше изпитът. По-наперените твърдяха, че няма тема, която може да им се опре. Други отговаряха по-обиграно, че очакват лек и приятен въпрос, която да отвори спорна работа на въображението и познанията им. Атмосферата определено беше приповдигната и емоционална, едно особено усещане се носеше из въздуха. Очакванията бяха големи, надеждите и страховете също. Наблюдавайки техните вълнения, за миг си спомних трепета, с който пристъпих към първия си приеман изпит по журналистика. Бях също толкова уплашен и притеснен, бъдещето пред мен изглеждаше неясно и осеяно с препятствия. Разхождах се между тях и се опитвах да доловя общото настроение. Ключовият фактор тук отново беше напрежението от неизвестността. Това ги мъчеше. Както някога и нас... Какво ще бъде? Как ще бъде поднесено? Ще даде ли обилна почва за работа на мисълта? Или напротив - ще дадат някоя глупотевица, от която не можеш да измъдриш нищо?

В 13,30 ч влязохме в емблематичната 272 аудитория, където по традиция се тегли темата на изпита. Един от квесторите четеше дълъг списък със забрани и предупреждения, с които студентите щат-не щат трябваше да се съобразят. Сред тях - да изключат мобилните си устройства, да не ползват помощни материали, да не се въртят, да не говорят и да не си подказват, да не преприсват, да не пушат в залата. Деканът на

Факултета по журналистика и масова комуникация доц. д-р Теодора Петрова пожела на студентите успех и изрази надеждата да се види с най-добрите наесен в аудиториите. След нея на преподавателската катедра застана доц. д-р Ефрем Ефремов, председател на изпитната комисия, който донесе и пакета стемите. Пожела лека и спорна работа на студентите, вдъхновение и креативност на всички, които се съревновават на това поприще. Ефремов попита дали някой от студентите има желание да изтегли изпитния въпрос и пръв вдигна ръка един младеж от залата, който обаче се отнесе като истински джентълмен и отстъпи мястото и привилегията на Кристиан Тодорова от Лом. Колегата изтегли темата "Граници и огради", заедно с други две резервни теми - "Пътят на Европа" и "Времето на Земята". И трите теми са актуални с оглед на критичната обстановка, в която се намира светът: "Граници и огради" дава широк диапазон на мисълта и въображението, коментира пред вестник "Алма Матер" доц. д-р Ефремов. "Може би най-същественният геополитически проблем от заобикалящата ни реалност е точно въпросът за границите и оградите, но той дава възможност да бъде пренесен и в полето на философията

АНКЕТА

Какво мислите за темата, която ви се падна на изпита? С какво бихте се занимавали в бъдеще? Каква е мечтаната професия за вас? Как си представяте работата си като журналисти? Къде бихте искали да работите? Как мислите да постигнете желаните резултати?

Петър, 19 години, Сливен: "Бих разследвал граждански казуси. Интересувам се от правни, обществени, екологични, икономически проблеми. Честно казано, мечтая да работя в телевизия. Любимата ми телевизия е Нова."

Анелия, 19 години, Пазарджик: "Темата беше добра. Даваше простор на асоциациите и въображението и определено имаше какво да се напише. Бих работила във вестник или в радио. Много обичам радио "Melody", "Classic FM", "Z-Rock", "BG radio", "City", "The voice", слушам дори и "Веселина" (смее се). Любимите ми вестници са "Труд" и "24 часа".

Вирджиния, 18 години, Смолян: "Искам да работя в телевизия. Любимите ми телевизии са БТВ, Нова и TV7."

Юлиан, 19 години, София: "Малко

Студентите приветстваха изтеглената тема, тъй като тя дава възможност за много интерпретации, съответно за изява на всякакви мнения.

и морала - за личните граници, които си поставя човек, и за ограниченията, които прескачаме по пътя към щастието и свободата", допълни още председателят на изпитната комисия Ефремов. Кандидатите имаха 3 часа поле за изява - от 14,05 до 17,05ч. Обект на оценка от страна на комисията ще бъдат уменията им да създават цялостен и завършен аргументиран текст, задълбочени познания за политическия, икономическия, обществения и културния живот на страната и на света, богата обща и езикова култура, а също така и нестандартност и оригиналност на формата и идеите. Настроенията сред "бъдещите" журналисти след изпита бяха разнопосочни. Някои бяха доволни от темата, други излизаха разочаровани. Като цяло можем да обобщим, че повечето бяха радостни, защото темата наистина дава широк кръг от идеи и мотиви, които студентите можеха да включат в работите си.

трудно се връзва темата с моите интереси, но пак намерих нещо удачно, с което да я свържа. Спорт, спорт, спорт... Няма значение дали във вестник, радио или телевизия. Бих работил и в онлайн издание или за сайт. Следя редовно portal.bg и gong.bg. Футболът и волейболът са двете ми страсти в живота."

Кристиан, 19 години, Дупница: "Като цяло намям много ясна представа какво бих се занимавал в бъдеще. Колебая се между журналистика и пиар. Бих правил разследваща журналистика, но ако трябва да съм честен, предпочитам по-леките форми на журналистиката."

Аделина, 19 години, Пловдив: "Аз съм ориентирана повече към PR дейностите и мисля, че ще избира "Връзки с обществеността". Комуникативна съм, обичам да общувам и да организирам събития предполагам, че в това ще се състои бъдещата ми работа. Харесвам БТВ и като малка си мечтаех да водя новините, но сега преориентирах интересите си към друга област."

Георги, 19 години, Габрово: "Разследваща журналистика. Бих работил в радио от типа на БНР, Дарик. Но държа да се занимавам с общественоважни проблеми. Не смятам, че мога да спя

Тенденцията сред кандидатите сочи, че повечето момичета се ориентират към специалността "Връзки с обществеността", за която също може да се кандидатстват с оценката от изпита и е част от конкурсната програма на университета. Много от тях също искат да се занимават и със спортна журналистика. Сред момчетата има повече надхъхани бъдещи разследващи репортери. "Това е само предварителен изпит...", успокояваха се всички, "...имаме още един шанс за участие!". На 13 юни 2016 година от 9 ч ще се проведе редовният писмен изпит по журналистика като част от втората кандидатстудентска сесия, следван от устния изпит на 27 юни, пак от 9 ч. Резултатите от тези два изпита имат решаваща дума за кандидатите, като тези, които са изкарвали добри оценки на предварителния изпит, могат да ги използват като титулярни за крайното класиране.

По темата работи още **Таня Панайотова**
Фотограф: Елена Ангелинина

света, но пак бих дал своя принос. Темата беше добра. Аз съм доволен."

Иванина Тодорова: "Темата ми хареса. Написах всичко, което знаех. Насочила съм се към сферата на маркетинга и рекламата. Любимият ми вестник е "Стандарт"..."

Иван, 19 години, Ямбол: "Разследваща журналистика - мисля, че това е моето бъдеще. Харесвам Карбовски и предаванията му, възхищавам се на доайени като Диков и Кеворкян. Гледам БТВ и Нова, чета "Телеграф" и "Стандарт"..."

Таня, 19 години, Видин: "Темата си ставаше, макар че ми звучеше много голяма и абстрактно формулирана. Но нищо, имаме още един шанс за участие. Бих работила в телевизия - както на екран, така и зад кадър. Харесвам медиите като БНТ и БТВ, които са се доказали с времето. "Стандарт" и "24 часа" пък са ми любимци сред печатните."

Стоян, 19 години, Мездра: "Хареса ми темата. Имаше какво да се пише. В бъдеще бих се занимавал със спортна журналистика. Предпочитам в печата, но бих работил и в телевизия. Следя "7 дни спорт" и сайтове като Гонг и Спортал. Представям си бъдещата си работа като футболен коментатор - било за радио, или в някой вестник..."

Как стажът може да ни донесе пари, знания, опит и кариера едновременно

40 000 бъдещи висшисти атакуват "Студентски практики"

- 2 -

Елена Ангелинина

Студентите се оплакват, че нямат практическо обучение. Стажовете често са отбавени на ниво на ниво. Резултатът е, че висшистите излизат с дипломи и никакъв опит. В края на обучението си в университета студентите не вярват, че образованието им е достатъчно добро, за да си намерят работа. Това показват и резултатите от проучване на Фондация на бизнеса в образованието, проведено през ноември миналата година. Според данните в първи курс 80% от студентите са доволни от обучението си, но в четвърти те намаляват на 25%. От проучването става ясно, че около 70% от кандидат-висшистите признават, че никога не са били на стаж. Според анкетиранияте причината е, че той не е задължителен или не знаят за него.

Оказва се, че има много добра възможност, при това платена. Става дума за проекта "Студентски практики". Само за две години над 70 хиляди студенти у нас са завършили обучение по проекта, който е финансиран с евро средства. Изпълнява се в партньорство с всичките 51 висши училища в България. Заради големия интерес на студентите проектът ще има и втора фаза. Това е заложено в новата Оперативна програма "Наука и образование" за периода 2014-2020 година. За участие в предвидената практика могат да кандидатстват всички редовни и задочни студенти, вписани в Регистъра на действащите и прекъснали студенти и докторанти, поддържан от МОН.

От 11 000 младежи в Софийският университет само половината са били одобрени да стажуват при работодател в първата част на проекта. А причината - желязките се оказват повече от свободните позиции. За успешно приключило се счита практическото обучение, проведено в реална работна среда, в рамките на 240 часа. След приключването и отчитането на практиката, на студента се изплаща стипендия в размер от 480 лв. Така бюджетът на проект "Студентски практики" е 60 000 000 лева, с които са обучени над 67 000 студенти в страната.

5500 студенти в Софийският университет са били одобрени да стажуват при работодател. Една от тях е Даяна Петрова - студентка във втори курс в специалност туризъм към СУ "Св. Климент Охридски". Тя започва тримесечно обучение в туристическа фирма. И споделя: "Запознавах се с различни хотели от България, чужбина, свързвах се с тях. Комуникацията в туризма е наистина

много важна. Разговарях по телефона с тези хотели, освен това се научих как да издавам самолетни билети, ваучери и застраховки." С парите от стипендията и със спестяванията си, тази година Даяна ще замине на бригада в САЩ. Там тя ще работи отново в сферата на туризма, но този път на рецепция в хотел. Дарина Илиева, която работи в туристическа агенция, е била ментор на Даяна по програмата "Студентски практики", в сферата на туризма. Освен нея, тя е успяла да обучи още 6 студенти. За Мирела Хаджиева от МОН, която е в екипа на проекта, "основната цел е да бъде повишена практическата насоченост на висшето образование в България и съгласността на завършващите висше образование спрямо динамиката на пазара на труда чрез подобряване на практическите им умения в реална работна среда по време на обучението им във висшите училища и създаване на условия за

Мирела Хаджиева

изградяване на партньорства между образователните институции и работодателите."

Доц. Мария Фъртунова, шеф на дирекция "Висше образование" на МОН споделя: "Нужно е тези специалисти, които утре получат дипломи, отидат и трябва да участват реално в пазара на труда, действително да бъдат полезни на техните работодатели и да отговорят адекватно на техните изисквания." Разследване на Нова телевизия от 2015 г. показва и как проектът може да бъде използван с користни цели - стотици хиляди левове изтичат през схема, в която са въвлечени студенти, преподаватели и фирми. По документи във фризьорския салон на Айнура Генч от Варна на стаж са били стотици студенти от университетите в цялата страна, но само по документи. На практика обучение не е имало. За фиктивния стаж само в този салон студентите са взели около 50 000 лева. Менторите и преподавателите, които е трябвало да ги контролират, пък са получили около 25 000 лева. Айнура Генч разказва, че през фирмата ѝ са минали около 100 студенти. Не ги познава, но на хартия всеки е бил по 240 часа на стаж. За злоупотреба тя разбира случайно от звено в Министерството на образованието, наречено "Студентски практики". Договорите, сключени от името на Айнура, се оказват общо шест - с Бургаския свободен университет, с Техническия в Габрово, Колежа по телекомуникации и пощи в София, Университета по хранителни технологии в Пловдив и с Икономическия и Техническия във Варна. От вузовете не били длъжни да се свързват с управителя и така измамата става възможна. Това

е първа стъпка към кражбата на десетки, а може би стотици хиляди левове по евро програми. Оказва се, че е практика ментори и академични наставници да получават хонорари, но да не се интересуват от това как минава практиката на стажантите им. Положителен пример откриваме в лицето на доц. д-р Ефрем Ефремов, който споделя: "На доста студенти съм бил ментор, но няма случай, в който аз да съм им казал да ме избера. Популярността ми сред тях е някакъв вид признание за мен, за което съм много благодарен. Основният ми принос е със съвети. Към тях - дали стажът им е на правилното място и какво да очакват. Да се стремят да го оползотворят, а не само да "отбият номера". Повтарям им старата поговорка, че "Занаят се краде, а не се дава". Към работодателите - където ги познавам - да се опитат да научат студентите максимално, а не да им носят кафетата. След края на стажа, си говоря със студентите - какво им е било от полза, какво - не, къде да бъде следващият стаж и т.н. Надявам се, че съм им от полза."

Регистрация за участие в проект "Студентски практики", се извършва в информационната уеб-система <http://praktiki.mon.bg/sp>, в която студентите оформят свой профил и кандидатстват по обяви, свързани с обучението им. "До края на 2017 г. в проекта ще могат да се включат около 46 000 студенти, от които следва да завършат успешно своето практическо обучение около 44 000", казва Мирела Хаджиева за новата, втора фаза на проекта. Същност малцина са наясно с огромния плюс от проекта "Студентски практики", а именно това, че може да се комбинира с летния стаж. Това е прекрасна възможност, особено за обучаващите се във ФЖМК. Възможностите за работа са според впечатлението, което студентът е направил и положения труд.

Всеки студент има право да бъде включен в практическо обучение по проект "Студентски практики" веднъж в рамките на своето обучение за придобиване на всяка една образователно-квалификационна степен (веднъж като "бакалавър" и веднъж като "магистър"). И всичко зависи от студента, който да планира внимателно своето практическо обучение - като време и място. Като избере организация, в които ще научи много или ще има реален шанс да получи бъдещ ангажимент или дори постоянна работа.

Перипетиите на чуждестранните студенти, които искат да получат български паспорт

Лесно ли се става българин

Домникия Карагуца

Всяка година хиляди чуждестранни студенти избират България, за да получат диплома. Някои го правят заради ниските такси, а други – заради съвсем безплатното обучение, което получават, само заради това, че са от български произход. Най-често това са младежи, които са граждани на Македония, Молдова, Украйна и Сърбия.

Слеващата стъпка, след като попаднат в България, е да кандидатстват за българско гражданство, с което получават и европейски паспорт. Първо, това дава право на всеки да остане в страната и след като завърши, за да започне кариера. Второ, осигурява свободно пътуване и право на труд в почти целия Европейски съюз.

Процедурата за получаване на българско гражданство за студентите се извършва по два основни начина – на основание «обща натурализация» или на основание «български произход». При първия начин изискването е човек да е живял определено време в страната. Ако обаче пази документи, които удостоверяват, че има възходящи роднини от български произход, той може да подаде документи по втората процедура, която му осигурява «бърза пътека» – на теория за около година. За целта трябва младежът да посети Държавната агенция за българите в чужбина, откъдето получава бележка за произход и с нея кандидатства в Министерството на правосъдието. Там се приемат всички документи, които се разглеждат от междуведомствен Съвет по гражданството, който след това предлага успешните кандидати за издаване на узак от вицепрезидента Маргарита Попова.

Срокът за получаване на българско гражданство е доста индивидуален, въпреки че по закон процедурата трябва да приключва за 12 месеца. Обичайно гражданство на основание произхо се получава за 3 години, докато по «обща натурализация» процесът е по-дълъг. Обаче има случаи, когато гражданството се получава и за 1 година. В Република България няма законни основания за директно получаване на българско гражданство срещу заплащане, обаче има възможност за придобиване на разрешение за пребиваване в Република България във връзка с направени инвестиции на основание чл.12 от ЗБГ. Върху това основание някои придобиват впоследствие българско гражданство.

Засега по информация на в. „Алма Матер“ има само един такъв случай.

Димитър Владимиров, зам. председател на ДАБЧ:

Има хора, които хващаме в лъжа.

Има си ред, който е записан в Закона за българското гражданство, за придобиване на гражданство на хора от български произход и на такива, които не са. Единственото което прави агенцията за българите в чужбина е да удостоверява български произход към децата, към която искат да кандидатстват. Не бих казал, че единият начин улеснява, другият утежнява. Просто си е въпрос за избор по какъв начин всеки би могъл да кандидатства, но трябва да отговаря на условията за получаване на българско гражданство. Някои хора кандидатстват по процедурата, която изисква 3 или 5 години пребиваване в България – по обща натурализация, някои по български произход, някои други, че имат родител български гражданин. И общо взето, законът е дал възможност човек би могъл по различен начин да получи българско гражданство. Има си процедура, която удостоверява български произход. Ако някой се опита да измами, да излъже процедурата, има хора които са хванати в лъжа.

Иван Головацки – китайска филология, СУ, първи курс. Майчин език – руски. Втори език – български.

Такъв е животът – някой губи, някой печели. Аз съм от печелившите

- Как кандидатства за гражданство?
- Аз съм от Украйна, няма значение от какъв град. На 19 години съм, учих два семестра в Украйна, след

това реших да замина за България. От български произход съм. Всичко е чудесно. Нямах проблеми. Преди месец подадох документи за получаване на гражданство. Има супер герой, свой личен господар – нека да е името «Александра», на която аз дадох всичките си документи и тя ходеше да ми прави личната карта, а след един месец от пребиваването ми в София подаде за получаване на гражданство. Нямам представа, какви документи трябва да правят, какви не трябва, къде и какво се прави. Не преминах медицински преглед, някак си стана без него. Също така и не плащах почти нищо, освен само за личната си карта.

- Не мислиш ли, че не е законно това?

- Такъв е животът – някой губи, някой печели. Аз съм от печелившите.

- Тази така наречена «Александра» помогна ли на някого освен теб?

- Сигурно да. Много е добродушен и сладък човек. Станахме приятели с нея.

- Планираш ли да оставаш да живееш в България след получаването на гражданството?

- Да, със сигурност. Кефа се от тукашните хора, на които не им пука как изглеждаш, колко пари имаш и какъв е цвета на кожата ти.

Тетяна Койчева – студентка от факултета по журналистика СУ, втори курс. Майчин език – руски. Втори език – български.

Бях една от тези, които не разбираха български и трябваше да се справят сами

- Защо кандидатстваш за гражданство?

- Аз съм от Украйна, град Одеса, на 19 години. Бях една от тези, които

Стоотици кандидат-българи чакат на опашка почти всеки работен ден пред дирекция „Българско гражданство“ на Министерството на правосъдието. Заради хилядите преписки чиновниците не могат да ги обработят.

не разбираха български и трябваше да се справят сами тук. Първите месеци мислех си дори да се върна в Украйна. Кандидатствах тук по 103 постановление с изпит по български език и литература. Имала съм големи очаквания от държавата и мога да кажа, че повечето са оправдаха. Радвам се, че уча тук.

- Искаш ли да си в бъдеще гражданка на република България?

- Да. Още повече, че преди около месец получих документ с покана за интервюто си за придобиването на гражданство, което ще е след една година. Залепих си го на стената със тиксо да не забравя за датата. Тъй като съм с български произход, мисля, че ще получа гражданството след 2,5-3 години.

- Защо толкова време да се чакат резултатите?

- Не знам. Може би да са сигурни в това, че желанието ми да живея в България е сериозно.

- Имаш ли някакви проблеми в процедурата?

- Най-главният проблем е това, че никой не ни информира и ние трябва сами да ходим и да разпитваме всеки, който може да каже нещо. И по такъв начин събираме по мънички части информацията, която ни е нужна. За мен беше най-трудното да си получа медицинско свидетелство. Един човек ми каза, че ми трябва едно, другият – друго, а чистачката от болницата – трето.

- Планираш ли да останеш да живееш тук, в София?

- Харесва ми София. С удоволствие живея тук. Но тъй като живота ми е непредсказуем, ще видим какво ще се случи утре.

Анализ на минусите и липсата на плюсове в жилищния район, където живеят бъдещите висшести

Студентски град – режим нощно виждане, заведения и частни кооперации

Костадина Златунова
Панайот Стефанов

Кварталът, заключен между „Дианабад“, „Дървеница“ и Околовръстното е добре познат не само на столичани. Студентите го припознават като свой дом за периода на обучение, а голяма част от хората предубедени повтарят клиширани нарицателни, свързани с чалга заведенията, евтиния алкохол, арабските джонери и не на последно място изречения като „студентите не са това, което бяха.“ И може би са прави. Но донякъде.

Преди този спор Студентският град е изправен пред по-сериозни настоящи проблеми, с които Столичната община, администрацията на Софийския университет „Св.Климент Охридски“ и Студентският съвет са запознати. Разрешението им би довело до по-спокойно пребиваване и комфорт на учащите се. Но къде точно се крият проблемите?

ВИСОКО И ТЯСНО

Всеизвестен факт е, че Студентският град не може да се похвали с каквито и да е архитектурни достойнства. Постиженията на социалистическото строителство се изчерпват с изграждането на десетки многоетажни панелни постройки и до междублоково облагородяване, които могат да се видят единствено по архивните фотографии. В по-голямата си част сградите се различават единствено по номера и принадлежността си към различни висши училища. Отвътре картинката също е болезнено еднаква – стаи, недостатъчни за нормалното живеене дори на един, ни, „впечатляват“ с трите си легла и пословичната си многофункционалност. Всичко, което може и трябва да прави един студент, се прави в рамките на отредените му като лично пространство между 10 и 12 квадратни метра. Често поради незадоволителните и мизерните условия живущите в

Блоковете-обществения си приличат, само номерът и стопанисващото висше училище са различни.

Трафикът в Студентския град отдавна е надхвърлил капацитета на жилищния район. Това само удължава пътуването на студентите до лекционните зали.

обществията сами носят отговорност за облагородяването им, като предприемат различни ремонтни дейности със собствени средства, за да направят пребиваването си една идея по-поносимо.

НО ВСЕ ПАК ИМА И ДОБРИ

ПРИМЕРИ

Два блока на Техническия университет – върху единия има формули по математика и физика, а отсреща се плези Айнщайн. Със сигурност студентите се чувстват по-стимулирани, когато живеят в подходяща среда.

ВСИЧКИ СА ТАМ

Пред 80-те години на миналия век заложенят общ капацитет на легловата база е начисляван на приблизително 50 000 души, но към наши дни трудно можем да разберем истинския брой на временно пребиваващите там. В комбинация с извънредно ниския наем (по-малко от € 20 на месец) Студентският град е предпочитан сред кандидат-висшистите в първите години на следването им. Квартирата остава вариант сред първокурсниците с по-заможни родители, но най-евтините предложения стартират от суми, петкратно на тези в общежитието. Където и да живеят обаче любимата дестинация за студентите остава Студентският град. По-ирония на съдбата най-популярните нощни клубове носят името на номера на блока, в чиито партер се намират. Бившите читалски и библиотечни помещения в приземните помещения на блоковете отдавна са преустроени и днес там има заведения, които несъмнено превръщат квартала в примамливо място за нощните птици на София. Непрекъснато оживените улици са притегателна сила за хора, търсещи забавление от близо и далеч. А приключението, разредено с масово предлагания фалшив алкохол, винаги може да се уреди. Всички са там, защото...е изгодно.

МЕТРОТО ЗАКЪСНЯВА

С изключение на Университета за национално и световно стопанство (УНСС), всички останали сгради на висши учебни заведения са разположени сравнително далеч от кампуса, което образува известни проблеми с придвижването. Противно на създаваните практики в държавите, с които това обичае да се сравняваме, целящи постигането на максимално удобство сред учащите, у нас пътуването до съответния факултет отнема около час, а често се налага смяна на два вида обществени транспорта. Особено по време на претоварения трафик в пиковите часове, сутрин и в късния следобед, когато линиите често се оказват неспособни да се справят с нуждите на Студентския град. За частие в бъдещите инфраструктурни планове на Столичната община място намира и прокарването на допълнителна линия на градското метро, която да свързва квартала с центъра. Очакваме я.

ВСЕКИ ПРОБЛЕМ ИМА КОРЕНИ

Архитектите от началото на 60-те, които изготвят градоустройствения план на студентското градче, със сигурност не са очаквали засиления миграционен процес, на който сме свидетели в настоящето. Самата столица изпитва затруднения с приютяването на новодошлите. Нещо повече – тепърва ще се уголемява. За съжаление, тепърва и ще се строи. Времето е оказало страховтно влияние и Студентският град се е превърнал в музей, който съчетава едновременно социалистическа блокова архитектура с частни модерни сгради, които никнат като гъби.

Частните кооперации освежават иначе занемарения вид на Студентски град. „Наскоро на гости ми беше приятелка от Германия, с която се запознахме чрез каучсърфинг. Притеснявах се от вида на общежитието ми, още повече, защото тя е пътувала на много места. Когато видях моя блок /54-ри/

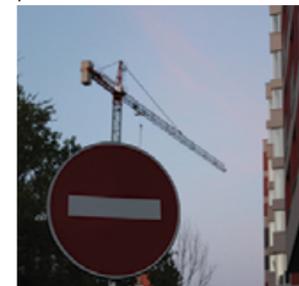
и новопостроената частна сграда, ми каза: „Трябва да имаш много нисък успех в университета, за да живееш тук, вместо в другия блок.“ След това й обясних каква е ситуацията“, разказа Кристина Николова.

НО В ТЯХ НЕ ЖИВЕАТ СТУДЕНТИ

Кооперациите, които се строят, заемат терена на зелените междублокови пространства. Най-често те са 8-етажни и са за семейства, които отдавна са завършили образованието си. „Студентският град е квартал на София и никъде не пише, че е само за студентите“, коментира Снежана Петрова, портиерка. И е права, след 1989-та година всеки може да купи земя в района. Днес постоянните жители са три пъти повече от студентите, а зелените намалява за сметка на автомобилите и неясните по произход хора в района.

СИГНАЛ „ОПАСНОСТ“ ЗА СТУДЕНТИТЕ

През последните месеци бяха подадени сигнали за кражди и опити за изнасяване в района на 51-ви блок. Като причината за тези деяния беше посочена пълната липса на осветление. Това доведе до създаването на подписка „Студентски град на светло“, която събра повече близо 6000 гласа. Общината също беше осведомена и в момента се очакват действия от всички ангажирани институции. Наистина пространството между 51, 52, 53, 54 блок е напълно неосветено. Като светулки се виждат хора с фенерчета и телефони, които се опитват да намерят пътя. Минаваме през Студентския исторически център, открит през 2012 година. Често той стои заключен, а на стената му е изрисувана Паисий Хилендарски. Оказва се, че там е единствената лампа, която свети в района. Помислете за това. Минаваме отново покрай Историческия център. Тази вечер е единствената лампа в района на свети.

Строителството продължава и Студентският град отдавна вече не е само на студентите.

Когато храната прави борбата, чинията в мензата е от съществено значение

Черна хлеббарка, бял грис

Михаела Стоянова

Когато става въпрос за хранене, в съзнанието ни изникват някои мъдрости като: „Храната прави борбата“ и „Гладна мечка хоро не играе“. Те ваят с пълна сила и за студентите, които са подложени на постоянен стрес, който е свързан със забързаното им всекидневие в университета. Фактът, че трябва да стават рано за лекции и да прекратят почти целия си ден, седейки на едно място, събужда у тях още по-голям апетит от обикновено. Следователно се появява въпросът каква да бъде храната, с която да задоволят тази своя потребност.

Човек среща много трудности, когато достигне момента, в който трябва да замени домашния уют и гозбите на мама с тясно обществото и още по-тесен бюджет. Тогава студентът почти неизбежно се сблъсква със студентския стол. Там преоткрива нови неочаквани за него неща, като това да получаваш комплексно меню със супа, основно ястие и десерт за цена под 2 лв. За много от тях това е сбъдната мечта, напълно съобразена с тесния студентски бюджет. За други се оказва трайно разочарование, което потиска желанието им да се хранят на подобни места: „Замириса ми на вкусно. Точно затова реших да слеза и да пробвам яденето в стола. Беше празничен ден и почти нямаше хора. Следователно и храната не беше в големи количества. В момента, в който се приближих до нея, видях огромна хлеббарка, която се разхождаше между чиниите“, споделя Мартина Димитрова, студентка по журналистика, 2 курс. По тази и много други причини хората остават недоверчиви и споделят, че дълго време обмислят дали да заложат на ястията в стола. Много от тях все пак се престрашават да опитат и сами да се уверят дали носещите се слухове са верни.

Такива цени другаде няма.

Атмосферата в студентските столове винаги е приятна, но пък храната е почти без пари.

Един от най-посещаваните студентски столове на СУ „Св. Климент Охридски“ е този в Ректората. Мястото е достъпно за огромен брой студенти, които провеждат своите занятия там и в близките факултети. Пространството е голямо и разполага с 240 седящи места. В началото на работния ден за стола местата много често се запълват до краен предел. Тогава храната е все още топла, което за много хора е допълнителен стимул да обядват там. Когато студентът влезе в стола, от лявата му страна са местата, откъдето може да си избере храна и мястото, където да отсервира след това. Столът в Ректората предлага два вида меню – комплексно и разделно. Комплексното включва супа, основно ястие и десерт, а от разделното може да се закупят неограничен брой ястия, като всяко от тях има отделна цена. Това е и основната разлика между двете менюта. Цената на комплексното е 1,50 лв. за трите вида ядене, които са включени в него.

Когато студентът избере кое от двете менюта му допада повече, той трябва да си вземе поднос и да избере каква храна да си закупи. Ако се спре на комплексното, той трябва да започне със супата. Предимно изборът е между пилешка, леща или супа топчета. Основното ядене е още по-разнообразно. То включва както месни, така и вегетариански ястия. Най-често срещаните са манджа с месо, манджа с картофи, мусака,

картофени кюфтета, шницел. Голяма част от студентите, които се хранят в стола, споделят, че са доволни от предоставеното разнообразие при избора им на храна. След основното ядене, те пристъпват към десерта, който е или крем нишесте, или грис. Понякога се срещат и мандарини или сладки неща като еклери и тулумбички. Когато е приключил с избора на храна, студентът трябва да заплати сумата от 1,50 лв. за трите ядения, които си е избрал. Има много хора, които предпочитат разделното меню. В този раздел се наблиага повече на месни продукти като пържоли и кюфтета. Супата най-често е таратор, а десертът торта. Дори и да излиза по-скъпо от комплексното меню, студентите не спират да купуват и от разделното.

Въпреки че много студенти се оплакват от злочастния си опит в

Храната в мензата е разнообразна и достатъчна по количество за почти всеки гладен стомах.

студентските столове, местата там почти винаги са пълни. Това важи както за стола в Ректората, така и за другия стол на университета, който се намира в Студентския град. Разликите между тях не са големи. Основната е, че в Студентския град хората нямат възможност да избират между комплексно и разделно меню. Но тези, които са посещавали и двете места, констатира, че храната е еднакво вкусна.

Много хора са останали с лошо впечатление от студентските столове. Но много продължават да настояват, че храната там е 2 в 1 – и вкусна, и евтина. Мненията са на двата полюса – твърде противоречиви. Точно затова е най-удачно човек да се поучи от собствения си опит, който да му позволи да вземе най-правилното решение за самия себе си.

По следите на нашите курсови работи

Здравей, колега! Семестърът е към своя край, а скоро се задава поредната порция от камари курсови работи за предаване. Питалли си се къде отиват всички наши „писания“, правени за университета? А дали си се сетил, че някой може да ги използва и да ги издава, без дори да знаеш за това, да не говорим пък да ти заплаща труда? Аз направих проучване какво всъщност се случва с курсовите ни работи, предполагам, няма да ти хареса.

Райна Гаджова

Имаш задача - курсова работа – дават ти тема, казват си изискванията – правиш я и я предаваш – мислиш, че с това кръгът се затваря. Всички сме наясно с факта, че практиката “copy->paste” е доста често срещана, когато става въпрос за курсова работа, която правиш само за да ти осигури допускане до изпит. Преди да продължа, позволи ми да те посъветвам нещо – винаги, каквото и да правиш – доклад, реферат, курсова, презентация – задължително пиши източниците си на информация, в противен случай можеш да бъдеш съден, че си ползвал чужд труд, без да споменеш автора – това важи и за снимки! Въпреки, че Закона за авторско право и сродните му права (ЗАПСП) не съдържа определение на термина „цитат“, в някои случаи цитирането, в зависимост от обема на цитата, е незаконно. Плагиатството в повечето страни се наказва от наказателните им закони, у нас – също. Първият Наказателен закон от 1896 г. е предвиждал в своя чл.373, ал.2 наказание (тъмничен затвор) за „произволно издаване на чуждо литературно-музикално или художествено произведение под свое име“. В сега действащия Наказателен кодекс плагиатството отново фигурира като престъпление; чл.173, ал.1 гласи следното: „Който издава или използва под свое име или под псевдоним чуждо произведение на науката, литературата или изкуството или значителна част от такова произведение, се наказва с лишаване от свобода до 2 години или с глоба до 1000 лева, както и с обществено порицание“. Та, моля, не злоупотребявай с интернет.

Предполагам, че вече си написал доста курсови работи при най-различни преподаватели – едни са те карали да ги пхаш под вратата, други пък да ги слагаш в почта кутия. В първи курс с колегите ми напяхахме всички курсови в кутия, окачена на кабинета на проф. д-р Лилия Райчева, която преподава по Телевизионна комуникация, – няма да се учудя, ако някой иска да ги пращаме и с пощенски гълъб – ей така, да не се разкарваме излишно. Това са някои от странните случаи за предаване на курсова. Е, за моя радост, повечето ми преподаватели досега си ги приемали лично. Отново случай от първата ми година в СУ – изучавах История на българската журналистика с лектор доц.д-р Здравка Константинова.

Естествено, и там не се разминахме без курсова работа, между другото, най-сложната досега, поне за мен. Та, докато ми обясняваше за изискванията, тя каза, че не приема курсова работа без КЛЕТВЕНА ДЕКЛАРАЦИЯ, в която пише, че това е наш личен труд и вътре сме споменали всички източници на информация, които сме използвали за създаването му. След консултация с юрист се разбра, че е безсмислено доц. Константинова да изисква от нас подобно нещо – ако наистина има случай на плагиатство, тогава и без декларация авторът може да бъде съден; това е все едно шофьор да подписва декларация пред катаджия, че няма да превишава разрешената скорост всеки път, когато излиза на магистрала. Едва наскоро я потърсих за коментар. Това, което си говорихме, не беше официално интервю, но разбрах защо го е направила – тя е твърдо ЗА защита на авторските права. Всъщност го прави с цел да научи студентите да спазват правилата – да знаят, че задължително трябва да споделят източниците си на информация и да уважават чуждия труд. Попитах я дали тя би ми разписала декларация, че няма да ползва курсовата ми работа без мое знание и съгласие – отговорът беше положителен.

Запитах се какво се случва с работите ни след като получим оценка. Жалко е, че докато коментирах темата с мои приятели и колеги, за повечето от тях това не беше важно, защото „Нами ми писа оценка, бе! Кво ме интересува!“. Моя колежка писа материал в lepatata за нашите изхвърлени курсови работи, които друга колежка откри в тоалетната на ФЖМК. Нямаше как да подмина коментарите под статията – не видях нито един в подкрепа на студентите. Напротив, имаше мнения, че трябва да си луд, за да четеш тези „глупости и простотии“, че ние, сме малоумни и никои не трябва да си губи времето с нашите „измислотици“. Тогава защо ги изискват и защо ги пишем? Оказва се, че не сме защитени от злоупотреби с работите ни от страна на преподавателите. Причините са прости: курсовите работи не са закриляни от закона. Съобразно чл.2 от ЗАПСП, авторското право възниква със самото създаване на произведението. Обаче, понятието „произведение“ от своя изключва „непроизведенията“ по смисъла на чл.4 от ЗАПСП, т.е. идеите и концепциите(т.2), фолклорните творби (т.3) и новините, фактите, сведенията и

данните (т.4). Пред мен продължава да стои въпросът какви са ни правата над нещата, които правим за университета. За съжаление опитите ми да получа отговор се оказаха напразни. Разбрах едно – можем да разчитаме само на моралната съвест на преподавателите, която да ги въздържа от злоупотреби. Колега, нека бъдем честни. Едва ли курсовите ни работи са чак толкова съществен научен труд, който трябва да се пази в Народната библиотека зад стъкло. Не съм сигурна и доколко съмненията ми за възможни злоупотреби с нашия труд имат основание, при все това, че деканът на моя факултет не скри, че повечето курсови работи изобщо не се четат. Но редно ли е да оставяме това на произвола на съдбата, сиреч, на преподавателя? Вместо това, аз предпочитам въпросните курсови работи, реферати, доклади и всички други производни да се пазят в срок от 1 година от съответния преподавател. След изтичането на тази една година, в случай, че студентът не е поискал обратно материалите си, те да се дават за рециклиране – СУ може да предава тонове хартия годишно само от студентите. Нали зеленото е модерно.

Вашият труд – в тоалетната

2-ри курс, 1-ви семестър, зимна сесия – изпит по Съвременна българска журналистика. Вместо изпит, ние предаваме курсови работи. Получаваме оценки срещу курсова работа и защитата ѝ, ако така мога да я нарека. Непосредствено след „изпита“ моя колежка ни разпрати тази снимка – курсовите ни работи,

захвърлени в тоалетната на първия етаж на факултета. Е, предполагам се сещаш, че не ни беше особено приятно. Не съм искала коментар на въпросния преподавател, защото не ми трябва – какъвто и да е, няма как да оправдае грозната постъпка. Коментарите оставям на теб, колега, бивш, настоящ или бъдещ.

Деканът на ФЖМК доц. д-р Теодора Петрова

4 пъти се опитвах да интервюирам доц. Теодора Петрова – декан за втори пореден път на ФЖМК. Исках ѝ коментар по темата, както и за снимката с изхвърлените ни курсови работи. Тъй като неколнократно срещата беше отлагана от нейна страна, защото, цитирам: „Още не съм погледнала...“, реших да спра да я чакам пред кабинета ѝ, повече да не я притеснявам в социалните мрежи, и, в крайна сметка, да напиша за вас неофициалното ѝ изказване пред мен и част от колегите ми пред ректората на СУ, непосредствено след

срещата ни с ректора на университета. Коментарът за снимката беше „Неприятно е“. Деканът на ФЖМК призна, че курсовите работи се хвърлят – просто чистачките минават и ги събират в черни чували – я за парното, я за предаване. Доц. Петрова спомена също, че „знаем“, че някои преподаватели не четат курсовите работи. На въпроса ми дали ще предприеме нещо по въпроса с белите ни листа на цимента в тоалетната, тя продължи с това, че не е сигурна дали и колко време трябва да се пазят. Това, в което доц. Петрова беше сигурна е, че дипломните работи се пазят 1 година. След това обаче съдбата им е сходна с тази на курсовите.

Спорт

Треньорът по фехтовка Филип Шабански:

В СУ вече няма спортни стипендии въпреки опитите ни

Клубът по фехтовка към СУ „Св. Климент Охридски“ е създаден през 1962 г. През него са минали редица изяви национални състезатели. И до днес преподавателите успешно продължават традициите за развитието на университетската

фехтовка. Филип Шабански е преподавател по фехтовка към Департамента по спорт от 1994 г. Национален състезател, петкратен носител на купата на България и 10 години треньор на Националния отбор.

Борислава Лозанова

- Г-н Шабански, защо избрахте да работите в СУ „Св.Климент Охридски“?

- Харесва ми работата с младите хора. Годишно преподавам на около 280-300 студенти. Не само аз работя с тях, но и хонорувани преподаватели, изградили сме един чудесен екип.

- Според вас спортът трябва ли да остане задължителен, както е сега за някои от факултетите?

- Според мен трябва да бъде задължителен, защото спортът е фактор, който има голямо значение за нашето общество. Той възпитава и образува. След като спортът е задължителен, забелязвате ли по-малка мотивация от страна на студентите?

- Не, точно обратното. Студентите са изключително мотивирани, спортът им е интересен и го практикуват с желание и любов. Има, разбира се, и студенти, които идват просто за заверките, но те са единици. Предполагам, че при всеки спорт се срещат.

- Има ли отбор по фехтовка и къде се извършва той?

- Отбор по фехтовка има. От създаването на клуба до преди четири години отборът участва ежегодно в Студентското първенство. Към днешна дата за съжаление няма сцена, на която да се извършват, освен в общоуниверситетското състезание „Купата на ректора“, което е за всички спортове. През останалото време съм принуден да организирам вътрешни състезания между съотборниците.

- Къде тренира отборът?

- Отборът тренира в залата за общо ползване. За жалост материалната база е оскъдна, оръжията и пособията са в много лошо състояние.

- Какви поощрения получават студентите за своите спортни постижения?

- Получават грамоти и медали от Купата на ректора.

- Знаете ли дали се отпускат стипендии за спортни постижения?

- От дълги години правим такива опити в Департамента по спорт, няколко години поред имаше спортисти, които получаваша ежегодна спортна стипендия. Това обаче не е практика, всичко зависи от финансовото състояние на Университета.

- Как според Вас може да се подобри състоянието на спорта в Университета?

- Повечето спортове, които се практикуват в Софийски университет са в зали под наем. Ако разполагаме със собствена база, ще се спестяват средства, които ще се вложат в стипендии и материална база.

„Фехтовката е нещо, което няколко години гледам да не пропускам. Много ми е приятна, развила е у мен умения, създам съм много приятелства в тази зала“, казва първокурсникът от ФЖМК Веселин.

Филип Шабански: „Обичам си студентите и съм много доволен от тях.Виждам блясък в очите им, когато идват на фехтовка, а това за мен е най-важното.“

Спорт

Здрав дух, но в какво тяло?

Калоян Антонов

Напълно естествено е всеки млад човек да спортува. Това важи и за студентите. Когато обаче нещо стане задължително в България, обикновено се проваля. Спортът присъства като задължителна дисциплина за някои от специалностите в Софийския университет, въпреки че по закон би трябвало всички студенти да тренират според Закона за спорта. В университетта могат да се практикуват 25 спорта. Те включват както традиционните футбол, баскетбол и тенис, така и нетрадиционните народни танци, туризъм, джогинг и йога. Но има проблеми, които пречат на развитието му.

ЖЕЛАНИЕТО НА СТУДЕНТИТЕ

„Мисля, че основният проблем на хората е, че ходят само за присъствия“, казва Михаела, студентка по журналистика във втори курс, която ходи на катерене. За всеки спорт трябва да се направят 10 или 20 присъствия на семестър, за да има заверка и оценка. Така голяма част от студентите посещават часовете само заради заверяването на спорта, вместо за самото спортуване. Забелязал съм как много мои колеги не изпитват удоволствие от това да ходят на спорт и търсят начин как да направят тези 10 или 20 присъствия. В следствие на това не се явяват с необходимата екипировка, търсят заобиколен начин, чрез който да си „уредят“ спорта, сещат се за този предмет две седмици преди сесията и правят присъствията за 3-4 дни. Вероятно би било по-удачно е спортът да се направи избираем вместо задължителен, за да стане ясно кой наистина иска да го практикува. Ако не, то поне да се измисли нов начин за заверяването му.

МАТЕРИАЛНАТА БАЗА

Дори професионалните спортисти в България се оплакват от липсата на зали и игрища, където да тренират за състезанията. А какво остава за спорта в университетта? Положението е горе-долу същото. Не всеки за спорт университетът разполага със собствена материална база. Ако има такава, то тя е малка или остаряла и нуждаеща се от ремонти. Фитнес залите са със стари уреди само с тежести, няма рапири за фехтовка, тенис се играе на кортовете на чужд университет.

НЕОЦЕНЕНИТЕ УСПЕХИ

Софийският университет е най-големият в България и има спортни трофеи и постижения всяка година. Въпреки това, успехите не се разгласяват достатъчно. Няма помещение или стена, където да се видят купите и медалите. Нито пише в сайта за тях. На запад спортните постижения са повод за гордост. Особено в САЩ, където колежанските първенства събират фенове от целия град, в който е университетът. А тук никой освен самите спортисти не знаят за състезанията между университетите и тяхното представяне в тях. На церемонията „Спортист на годината в СУ“ наградите получиха едва по 200 лв., купа, раница и тениска. Тъй като това не изглежда достатъчно поощрително, по-добре би било да се учредят спортни стипендии в по-голям размер за тях. По този начин те ще продължат да защитават честта на университета с желание. Ако се оправят следните проблеми в спорта в университета, то тогава можем да се надяваме на по-добри резултати и на по-голяма удовлетвореност сред студентите.

Златният медалист Кристиан Божилов:

Тренираме плуване в басейн-дупка

Роберт Лазаров

Кристиан Божилов е роден на 6 юни 1996г. в София. Тренира плуване от 2002 година. Избран е сред 10-те най-добри спортисти на СУ „Св.Климент Охридски“ за 2015 г., след като завоюва 3 златни и 2 сребърни медала на националната Универсиада. Кристиан е второкурсник по журналистика във ФЖМК. Брат е на голямата ни надежда във фигурното пързалане Яна Божилова. Вокал е на групите Smokin'Barrels и Саботаж.

- Кой те запали по плуването?
- Голите момичета по басейните (Смея се). Приятел ме заведе на басейна през 2002 година. Запалих се след първото ми състезание, когато ги убих, печелейки 4 златни медала на републиканско.

- На колко беше тогава?
- 8-9. Да кажем 9.

- Помниш ли в кои дисциплини?
- 200м свободен стил, 50 и 100м бърбърайт и 100м гръб.

- Семейството ти несъмнено е било щастливо, че тренираш един от най-комплексните спортове. Спорт, който се препоръчва на деца със здравословни проблеми. Какво обаче ти взе спорта?
- Взех ми връзката с „нормалния“ свят. Взех ми малко и от образованието. Взех ми скромността (защото когато си шампион на България дълги години, не може да бъдеш скромен). Но ако трябва да сравнявам колко ми е взел и колко ми е дал, второто направо размазва първото.

- Тогава какво ти е дал?
- Неописуеми емоции. Самочувствие. Контакт. Ако щеш и с първата ми голяма любов ме срещна. Приятели. Дадено ми е света, най-малко Европа, която успя обстойно да обиколя. Дадено ми възпитание, дисциплина, желание за всичко. И най-важното е, че ме накара да вярвам в себе си и да вярвам, че всяко нещо, което пожелае мога да го осъществя, което ми помага много в живота като цяло. Затова съм и щастлив - всичко, което искам го получавам.

- По колко часа на седмица прекарваш в басейна?
- 25-30, на лагер се е случвало и по много повече.

- Кога замина за Хърватия?
- 2011 година, стоях там до 2012.

- Защо?
- Заминах с цел развитие. В България нямаше толкова добри специалисти по това време.

- Как се справя едновременно с работата и плуването?
- Трудно е. 15-годишно момче/момиче не е готово за чужбина (поне в началото) А и хърватите не са най-приятните хора. Въпреки това не бях сам. Винаги имаше по един брат баба или дядо (закона го пожелая).

- С какво ни изпреварват хърватите-освен специалистите?
- С характер. За базата не коментираме

- в милиони пъти по-добра. Конкуренция на много високо ниво, въпреки че са по-малко от нас по население. Те са си националисти по природа и като цяло в различните спортове тренират не само за себе си, а и за държавата. Нещо, което при нас почти отсъства.

- Защо тогава се върна?
- Проблеми с визата.

- Кой от безбройните ти медали ти е най-ценен? Кой е на-големият успех?
- Най-ценният медал е от републиканско първенство в Пловдив- 2010 година. Компютърът, който нареждаше сериите, ги беше разбрал мега много и аз се оказах в последната серия в първи коридор (най-трудния). Главният ми конкурент Михаил Йорданов беше в 1-ва или 2-ра серия от 15. До последно не знаех резултата му и беше мега напрегнато, защото и двамата плувахме за рекорд.

- 200м свободен стил, 50 и 100м бърбърайт и 100м гръб.

- Семейството ти несъмнено е било щастливо, че тренираш един от най-комплексните спортове. Спорт, който се препоръчва на деца със здравословни проблеми. Какво обаче ти взе спорта?
- Взех ми връзката с „нормалния“ свят. Взех ми малко и от образованието. Взех ми скромността (защото когато си шампион на България дълги години, не може да бъдеш скромен). Но ако трябва да сравнявам колко ми е взел и колко ми е дал, второто направо размазва първото.

- Тогава какво ти е дал?
- Неописуеми емоции. Самочувствие. Контакт. Ако щеш и с първата ми голяма любов ме срещна. Приятели. Дадено ми е света, най-малко Европа, която успя обстойно да обиколя. Дадено ми възпитание, дисциплина, желание за всичко. И най-важното е, че ме накара да вярвам в себе си и да вярвам, че всяко нещо, което пожелае мога да го осъществя, което ми помага много в живота като цяло. Затова съм и щастлив - всичко, което искам го получавам.

- По колко часа на седмица прекарваш в басейна?
- 25-30, на лагер се е случвало и по много повече.

- Кога замина за Хърватия?
- 2011 година, стоях там до 2012.

- Защо?
- Заминах с цел развитие. В България нямаше толкова добри специалисти по това време.

- Как се справя едновременно с работата и плуването?
- Трудно е. 15-годишно момче/момиче не е готово за чужбина (поне в началото) А и хърватите не са най-приятните хора. Въпреки това не бях сам. Винаги имаше по един брат баба или дядо (закона го пожелая).

- С какво ни изпреварват хърватите-освен специалистите?
- С характер. За базата не коментираме

- в милиони пъти по-добра. Конкуренция на много високо ниво, въпреки че са по-малко от нас по население. Те са си националисти по природа и като цяло в различните спортове тренират не само за себе си, а и за държавата. Нещо, което при нас почти отсъства.

- Защо тогава се върна?
- Проблеми с визата.

- Кой от безбройните ти медали ти е най-ценен? Кой е на-големият успех?
- Най-ценният медал е от републиканско първенство в Пловдив- 2010 година. Компютърът, който нареждаше сериите, ги беше разбрал мега много и аз се оказах в последната серия в първи коридор (най-трудния). Главният ми конкурент Михаил Йорданов беше в 1-ва или 2-ра серия от 15. До последно не знаех резултата му и беше мега напрегнато, защото и двамата плувахме за рекорд.

- 200м свободен стил, 50 и 100м бърбърайт и 100м гръб.

- Семейството ти несъмнено е било щастливо, че тренираш един от най-комплексните спортове. Спорт, който се препоръчва на деца със здравословни проблеми. Какво обаче ти взе спорта?
- Взех ми връзката с „нормалния“ свят. Взех ми малко и от образованието. Взех ми скромността (защото когато си шампион на България дълги години, не може да бъдеш скромен). Но ако трябва да сравнявам колко ми е взел и колко ми е дал, второто направо размазва първото.

- Тогава какво ти е дал?
- Неописуеми емоции. Самочувствие. Контакт. Ако щеш и с първата ми голяма любов ме срещна. Приятели. Дадено ми е света, най-малко Европа, която успя обстойно да обиколя. Дадено ми възпитание, дисциплина, желание за всичко. И най-важното е, че ме накара да вярвам в себе си и да вярвам, че всяко нещо, което пожелае мога да го осъществя, което ми помага много в живота като цяло. Затова съм и щастлив - всичко, което искам го получавам.

Един щастлив човек във Факултета по журналистика

Бай Илия и неговите 83 интересни години

Магдалена Арсова

Кой Ви насочи към мен – това е първият въпрос на бай Илия, докато вървим към неговия кабинет-склад без прозорец. Насочих се към него, защото смятам, че зад големите кабинети, кариерите, 30-минутните разговори и президентските пози (а и въпреки тях) има хора, които живеят живота си достойно и към които трябва с уважение да обърнем поглед. Бай Илия е на 83 години, във Факултета по журналистика работи от 16, а в системата на университета – от 21. В началото е бил охрана, а днес е домакин. Под синята работна престилка е с риза и вратовръзка. Бай Илия винаги идва на работа с костюм.

Имало едно време на юг друг бай Илия, за който той не иска да си спомня. „Детството ми беше изключително мизерно, толкова мизерно, че не ми се говори. Нито храна, нито дрехи, нищо. Аз съм политически имигрант от Гърция. Тук дойдох през 1947 г.“ Тогава той е на 15 години.

Това детство ли ви направи човека, който сте в момента? „И това има значение, но да Ви кажа, си е до характер. Майка ми беше неграмотна, как би могла да ми повлияе? Баща ми също не е ходил на училище, макар, че знаеше два езика. Буден човек ама селски, никога не беше ходил във вътрешността на страната (Гърция). Дето им казват първите седем години ги пропуснах. Като дойдох тук, най-много до второ отделение да бях учил. Но все ми се въртеше в главата „де да можеше нещо да запиша, да изуча.“

Бай Илия завършва тогавашната „Школа за ръководни кадри“ в Пазарджик, а след това Зооинженерство в Селскостопанския институт. До пенсионирането си работи в Министерството на земеделието. Питам го как е избрал тази специалност, а той се смее: „Гледах да няма математика. Като избирах, гледах и журналистиката, и си казах: „Я! Няма математика“, но тогава не всеки можеше да влезе да учи журналистика и не съм кандидатствал.“

След пенсионирането си става част от СУ, а няколко години по-късно и от факултета по журналистика. Вече 16 години. Но казва, че не се е изморил.

Какво се променило от времето на вашето студенство? „Променила се е системата, редът. Едно време се пишеха присъствия и нямаше масови отсъствия като сега. После със заповед на ректора присъствието е станало незадължително. Сега се случва по 3-4 студенти и един преподавател“, казва

домакинът.

Хората като че ли не вярват вече на журналистите, подпитваме ние. „Ами те на нищо не вярват. Имаше една такава приказка „Доедновременно вярваха в Бог, после вярваха в Комунизма, а сега не вярват в нищо“, отговаря Бай Илия. Той има много приятели във факултета – преподаватели и студенти. Светльо Иванов от „120 минути“, Христо Кафтанджиев, Здравко Райков, Иво Пиперков.

- Звучите като щастлив човек. Щастлив ли сте тук?

- Честно да ви кажа (чука на дърво) наистина много.

Бай Илия има две дъщери и три внучки. Но още няма правнуче и това го притеснява. Всичките му момичета са с висше образование. Някогашното 15-годишно полуграмотно момче от Гърция, днес е на 83 и е щастливо. Попитах го за какво е благодарен. „За всичко добро в живота ми, за добрите хора, които съм срещал. Че съм създам семейство, че съм си изучил и възпитал децата.“

Студентите приветстваха изтеглената тема, тъй като тя дава възможност за много интерпретации, съответно за изява на всякакви мнения.

ЗА НЕГО

Проф. Здравко Райков:

Той е истински човек

Бай Илия – истинския! Защото е истински човек. Защото има всички човешки характеристики, които сега са много дефицитни. Поддържат душевната му хармония. Той е намерил своя оазис тука, във факултета по журналистика. Те, хлапетата го зареждат с флуиди, а и поддържат във форма. И бай Илия покрай тях остава млад. Как няма да е щастлив. Аз като дойдох в университета преди известен брой седмици, разбрах че това ми е призванието. И да ме гонят сега, пак ще дойда да преподавам. И той е намерил своето призвание тук. С него си говорим за много неща. За виното, за здравето. Говорим си за ценностите, защото и аз имам неговите ценности. Коментираме времената.

Хубав човек е той. Не фалшив, той е естествен. Пълно е с фалшиви човечета, а той е Човек! Дай боже да има повече такива като него!

Проф. Христо Кафтанджиев:

Портиерите и хигиенистите също са част от колектива.

Бай Илия дойде по-късно във

Факултета от мен. Преподавам там от 1992 г. Помогаше ми много с аудиториите. Понякога стават сакатлъци с аудиториите и Бай Илия винаги намираще свободна зала, за да преподавам на ученолюбивите ми студенти. Веднъж забравих много скъп дейта проектор в коридора във Факултета. Дейта проекторът е седял цял ден в коридора и никой от студентите не го е откраднал. Колегата ми – професор Венцеслав Бондиков го е намерил и го е дал на бай Илия. Съответно той го беше съхранил и досега преподавам с тази прекрасна машина. Човек и професор да е, не трябва да се взима много на сериозно. Майко и татко, Бог да ги прости, са завършили Софийския университет – майка – руска филология, а татко – Философския факултет. И двамата са били отлични студенти. Но баба ми по майчина линия е била чистачка в Университета. Освен това Бай Илия е висшист и преди да се пенсионира е бил началник в Министерството на земеделието.

Би било чудесно Факултетът да спретне фото-изложба, в която да покаже портиерите, хигиенистите и т.н. Всички те са пълноправни членове на колектива ни.

РЕДАКЦИОННО КАРЕ

Вестник „Алма Матер“ – брой 3, май 2016 г.

Вестник от студентите за студентите

Издание на Софийския университет „Св. Климент Охридски“

Редакционна колегия: Борислава Лозанова, Георги Скоклев, Домника Карагуца, Елена Ангелинина, Калоян Антонов, Костадина Златунова, Магдалена Арсова, Михаела Грънчарова, Михаела Стоянова, Райна Ганджова, Роберт Лазаров, Таня Панайотова, Панайот Стефанов

Авторите във вестника са студенти редовно обучение във втори курс от бакалавърската програма по журналистика във Факултета по журналистика и масова комуникация на Софийския университет „Свети Климент Охридски“.

Подготовката на материалите за вестника бе част от семинарните занятия в курса „Учебна редакция – майсторски клас 2“ с преподавател Иван Димов, катедра „Пресжурналистика и книгоиздаване“, ФЖМК на СУ.

Предпечат – „Технологика“ АД

Печат – УИП „Свети Климент Охридски“